

Senzillament, se'n diu col·laboració

written by Jaume Gras i Bartrolí | 1 de febrer de 2021

Per molt que encara ho posi en dubte el senyor Aragonés amb les seves propostes de govern ampli, per molt que alligoni l'exvicepresident Junqueres des de la presó, la ruptura definitiva entre el món d'ERC i el que representa Carles Puigdemont i les diferents marques que es creïn es produirà a les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya, el febrer de 2021. Serà el divorci del vell independentisme i siguin quins siguin els resultats, exceptuant la impensable possibilitat que Laura Borràs tingui una majoria aclaparadora, ERC completarà el seu procés particular d'arraconar novament, després de l'intent dels Tripartits, l'espai de catalanitat que prové de l'imaginari convergent. Ja ho va anunciar el senyor Junqueres el mateix dia que es presentava voluntàriament a Madrid per entrar a la presó: "Hi haurà coses que no us agradaran", va escriure. El trencament serà indispensable per justificar la continuïtat del processisme durant anys i panys.

Aquesta dèria contra la dreta convergent, al meu entendre un pèl sectària, per "diabòlica i corrupte", la pregonen els republicans i se l'han de creure ni que sigui a la força per poder tenir l'alè moral suficient per tirar endavant i materialitzar l'estratègia política iniciada després de la sentència de l'Estatut, l'any 2010. Poc després va començar la comèdia del procés.

Amb la claredat amb què s'han produït els fets i especialment amb el comportament del partit de Macià i Companys –des de fa anys en mans d'una direcció de mentalitat metropolitana–, no cal ser cap fora de sèrie per deduir quin ha estat el pla dels republicans: intentar fer-se els amos i els "senyors" de l'autonomia, reivindicant la independència. Sense presses, per

poder exemplar la base. Comèdia retòrica com bona part de la política catalana dels darrers quaranta anys en relació amb l'emancipació del país en la qual tothom que jugava a favor d'aquests partits catalans hi confiava una mica.

Un cop superat i enterrat l'embolic del procés, tot fa preveure que ER gaudirà durant força temps dels diputats necessaris per poder jugar i triar el discurs autonòmic que més convingui segons qui mani a Madrid. Sobirania si manen els "dolentots" de l'Aznar i el PP, retòrica social si manen les esquerres "progressistes". Aquest era el joc de l'autonomisme, abans del terrabastall de l'1-0, aquest és el joc que pretenen continuar aplicant els republicans, com aquell que no ha passat res. Caldrà veure-ho.

De moment sembla que l'operació els està sortint bastant bé, especialment a les poblacions de l'entorn de Barcelona.

Oriol Soler, home de confiança del president Junqueres i confés partidari d'eixamplar la base i de parlar abans de res amb els no independentistes de l'interior, ens ho va deixar ben clar en una entrevista a *Vilaweb*. El factòtum republicà ho resumia d'aquesta manera: "Sense els de Ripollet, no vull la independència". Potser ja fora hora que algú estudiés aquesta mirada tan paternalista amb la castellanitat a Catalunya més enllà de la necessitat d'arreplegar unes desenes de milers de vots cada quatre anys.

Si mirem els resultats electorals recents ho entenem una mica millor: a les eleccions autonòmiques del 21D de 2017, després de la forta repressió i la mobilització de l'1-0, els sobiranistes de Ripollet que van optar per ER foren un 16,2%, mentre que els "col·legues" de JuntsxCat es van quedar amb un 8,5%. A l'any, 2012, feia solament cinc anys, a Ripollet, les eleccions les havia guanyat CiU amb el 30 % dels vots, mentre que ER en treia un misèrrim 4,62%. El procés ha estat molt rendible pels republicans. Almenys a Ripollet i també en moltes altres poblacions del que se'n deia cinturó vermell

(ara blau) on la laminació dels antics convergents ha estat molt sagnant, com és el cas de Barcelona. Ni que sigui la gran torna.

Els mateixos resultats del 21D ens expliquen també la magnitud de la tragèdia contra la qual ens enfrontem davant de l'actitud, gens clement, de la majoria dels "compatriotes" del mateix Ripollet i de moltes altres poblacions de la metròpoli.

El 75% dels electors, després de contemplar les bastonades de l'1-0 i la injustícia dels empresonaments, van votar per la repressió i el 155. L'opció preferida fou la del partit més radical de tots, el de la Sra. Arrimades, amb un 35% dels vots. El partit que ens vol fosos com la mantega. A més de tretze mil veïns d'aquesta simpàtica població del Vallès no els fa res que ens suspenguin el poc poder de què disposa el país i que tanquin a la presó els dirigents catalans per enfilar-se dalt d'un cotxe i convidar-los a votar. Aquest va esdevenir l'altre gran referèndum després de l'1-0.

Al senyor Oriol Soler se li ha girat molta feina i haurà de dedicar molts anys de la seva vida per xerrar amb els seus veïns del suburbi, *xupito a xupito*, tapeta a tapeta, per exemplar la famosa base. Uns ciutadans tan poc empàtics amb les llibertats de la Catalunya on gairebé tots hi ha nascut, hi viuen i hi treballen, però que la senten eminentment ben lligada a Espanya a qualsevol preu. També a Cerdanyola, a Santa Coloma de Gramenet, a Cornellà, a l'Hospitalet..., a Figueres. No té fi.

El que potser no van calcular prou bé els republicans, no nacionalistes catalans, d'ER, són les conseqüències de la revolta de l'1-0. Tot i la bona fe i confiança demostrada durant decennis per molts indígenes, pels catalans, amb els seus polítics autonòmics mai res serà com abans de l'esclat d'aquesta espectacular enganyifa.

El decorat ha caigut i tothom va en pilotes. L'1-0, i la

reacció de l'Estat i la dels polítics catalans, ens ha mostrat fins a quin nivell tota l'estructura administrativa catalana és Estat Espanyol nu i cru i fins a quin punt tots els nostres polítics, els que es diuen independentistes també, representen precisament a la nació/estat que quan arriba l'11S ens volen fer creure que combaten. Com es diu popularment, "no es pot estat a la processó i tocar campanes". Senzillament, en termes polítics: H I C O L·L A B O R E N ! perquè formen part de la piràmide del mateix poder que ens reprimeix.

L'autonomia ha estat una estafa colossal i, paradoxalment, ha esdevingut el període més nefast de la història moderna de Catalunya perquè durant quatre dècades ens costava molt poc enganyar-nos (som molt bona gent) amb la mica de mística pseudo religiosa i infantil en què s'ha convertit el catalanisme d'uns i els escarafalls de patriotisme social de llagrimeta que fan servir els altres sense cap mena de vergonya. Majoritàriament els catalans ens hem refiat d'uns partits que no representaven mai el que pregonaven i que ens volien fer creure.

Molta gent pensàvem que estàvem en mans de gent seriosa que estimava el país i que eren responsables i conseqüents amb el seu discurs. Han estat precisament aquestes forces les que han contribuït directament a Catalunya al col·lapse social, econòmic, nacional, d'identitat i sobretot moral, que comporta a la força la col·laboració contra qui ens vol la ruïna més absoluta. Per més lenta que la vulgui perpetrar. "PARA QUE SE CONSIGA EL EFECTO SIN QUE SE NOTE EL CUIDADO". Es a dir, com sempre.

Cada cop que en les teatrals i "simbòliques" rodes de premsa a Palau, el senyor vicepresident Aragonés, president gràcies a la Justícia Espanyola, exigeix ben "tieso" al govern de Madrid qualsevol obvietat que com sempre ni l'escolten, es delata la misèria moral i la pobresa material que ens han proporcionat aquests anys d'enganyifa i de col·laboració estructural amb els nostres enterradors. No és cap exageració.

Una combinatòria letal que més d'hora que tard una important part de la població, la més activa, no podrà suportar més. Exceptuant el 75% dels de Ripollet. Està clar. Una qüestió que tard o d'hora caldrà afrontar.

Que no en tinguin cap dubte.